

Για την αγάπη (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom †)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 3, 2018

Μερικές φορές φοβούμαστε ν' ακούσουμε προσεκτικά κάποιο πρόσωπο, διότι τὸ ν' ακούσεις σημαίνει ν' ανταποκριθεῖς κι ὄχι μόνο για ἓνα λεπτό ὅσο ἡ καρδιά εἶναι συγκινημένη καὶ μὲ μιὰ περαστική σκέψη ἀλλὰ για πάντα. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὁ Χριστὸς ἀνταποκρίθηκε στὴν ἀνθρώπινη θλίψη καὶ τὴ φρίκη τῆς στέρησης τοῦ Θεοῦ κι ἔγινε για πάντα ἄνθρωπος.

Δὲ σωζόμαστε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀγωνιζόμαστε καὶ πετυχαίνουμε κάποιου εἴδους ἀποτέλεσμα, σωζόμαστε ἀπὸ τῆς ψυχῆς μας τὸν πόθο ποὺ μᾶς τραβᾷ στὸ ζωντανὸ Θεό, ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς τραβᾷ στὸ Χριστό. Καὶ ὅταν ἀκόμα ἀποτυγχάνουμε - καὶ αὐτὸ ἰσχύει καὶ στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις - δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἀκριβῶς, ὅπως καὶ ὁ Ἄπ. Πέτρος ἀφοῦ εἶχε ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό ἦταν ἱκανὸς νὰ ἀπαντήσῃ τὴν τριπλῆ ἐρώτησή του, μπορούμε νὰ ποῦμε: «Κύριε, ἐσὺ γνωρίζεις τὰ πάντα, γνωρίζεις τὴν ἀσθένειά μου, τὶς ἐκτροπές, τὴν ἀβεβαιότητα, τὴν ἀστάθειά μου, γνωρίζεις ὅμως καὶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο, τὸ βαθύτατο πράγμα μέσα μου».

Κανείς δὲν μπορεί ν' ἀγαπᾷ ἓναν ἀόρατο Θεὸ ἂν πρῶτα δὲ μάθει ν' ἀγαπᾷ τὸ συγκεκριμένο, ζωντανό, πραγματικὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπέναντί του. **Πρὶν λοιπὸν θέσουμε τὸ ἐρώτημά τοῦ πῶς θὰ φτάσουμε στὸ Θεό, ἄς ρωτήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ποιά εἶναι ἡ στάση μας ἀπέναντι στὸν πλησίον μας** · ἂν ἡ καρδιά μας εἶναι κρύα, ἐπιφυλακτικὴ καὶ κλεισμένη, ἂν μᾶς τρομοκρατεῖ ἀκόμη καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ πλησίον μας μπορεί νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν καρδιά καὶ τὴ ζωὴ μας δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἐπιζητοῦμε συνάφεια μὲ τὸ Θεό. Θὰ πρέπει πρῶτα νὰ μάθουμε τὸ πῶς ν' ἀποκτήσουμε μιὰ καρδιά ζεστή, μιὰ καρδιά ζωντανή, **μιὰ καρδιά ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὸν πλησίον μας** καὶ ἡ καρδιά ἐκείνη τότε, ἀνοιγμένη, μὲ τὴν καθαρότητά της θὰ δεῖ τὸ Θεό.

Ἡ ἀγάπη δὲ γνωρίζει ὅρια. Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἔχουμε ἀγαπήσει, ὅτι ἔχουμε κάνει πράξη τὴν κάθε παρακίνηση τῆς καρδιάς μας, ὅτι ἔχουμε ἀγαπήσει μὲ τρόπο τέλειο γιατί **τέλεια ἀγάπη ἦταν ἐκείνη μὲ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τοὺς μαθητές Του**. Μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Εὐαγγελιστῆ (Ἰω. 15.13): «*μείζονα ταύτης ἀγαπῆν οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ*».

Πρὶν δοκιμάσουμε νὰ ζήσουμε μὲ μόνη βάση τὴν ἀγάπη ἄς κάνουμε μιὰ προσπάθεια,

ἄς δοκιμάσουμε νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, νὰ μὴν παραβλέπουμε δηλαδή τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου: τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εἰλικρίνεια, ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις τῆς φύσης ὅσον ἀφορᾷ τὸν τομέα τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Τότε μόνο θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ φτάσουμε σ' ἓνα τέτοιο ἀνάστημα, πὸ ἔχοντας προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὸ νόμο θ' ἀγαπᾶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ, ὅλη τὴ δύναμη καὶ τὸ εἶναι μας, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατό μας.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπέραντη καὶ βαθειὰ καὶ ἀγκαλιάζει τοὺς πάντες. Αὐτὸ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἀλλάξει στὴν ἀγάπη αὐτὴ εἶναι μία κάποια ἐσωτερικὴ ιδιότητά της: ὁ Θεὸς μπορεῖ ἀγαπώντας νὰ χαίρεται ἢ ἀλλοιωτικὰ νὰ πληρώνει τὸ τίμημα τῆς ἀγάπης Του πάνω στὸ σταυρό.

Πρέπει νὰ πάρουμε φωτιὰ μὲ ὀλόκληρο τὸ εἶναι μας, μὲ μυαλὸ καὶ καρδιά καὶ θέληση καὶ σῶμα καὶ νὰ γίνουμε ἢ καιόμενη βάτος τὴν ὁποία εἶδε ὁ Μωυσῆς νὰ καίγεται ὀλόκληρη χωρὶς νὰ ἀναλίσκεται.

Μόνο ἂν ἡ ἀνθρώπινη ἀγάπη φωτιστεῖ μὲ τὸ θεϊκὸ μυστήριον θὰ πάψει νὰ καταναλίσκει τὸ ὑλικὸ τὸ ὁποῖο τὴν τρέφει. Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη καίει, κάνει τὸ κάθε τι μιὰ ζωντανὴ φλόγα, δὲν τρέφεται ὅμως μὲ τὸ ὑλικὸ της: καταστρέφει αὐτὸ πὸ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει στὴν αἰωνιότητα• αὐτὸ πὸ μένει εἶναι μία καθαρὴ φλόγα ἢ ὁποῖα μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο σὲ Θεό.

(Πηγή: agiazoni.gr)